

MET VLAG EN WIMPEL

Kelly Collins

*Met vlag
en wimpel*

Kelly Collins

Met vlag en wimpel
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Kelly Collins
Vertaling: Jen Minkman
Oorspronkelijke titel: The Graduate

Omslagontwerp: Jen Minkman / Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Tamara Haagmans

Eerste uitgave februari 2021
ISBN 9789403618098
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

De persoon die ooit zei dat je het kleine moest eren, had vast geen micropenis. Ik beschouwde het als het ergste waar een man last van kon hebben, maar ik had het mis. Geen hoop hebben is een nog veel wreder lot.

Mijn spiegelbeeld toonde me een kalende, ietwat gezette man in een prachtig net pak, maar vanbinnen was ik een wrak. Ik had hoop en verlangens. Niet het soort verlangen dat een man kan blussen tussen de benen van een mooie vrouw. Natuurlijk wilde ik dat ook wel, maar ik wilde meer. Ik wilde álles. Ik wilde liefde, een huwelijk en kinderen, en toch wist ik niet zeker of mijn dromen ooit zouden uitkomen.

Ik trok mijn stropdas recht, deed wat after-shave op en stapte de deur uit. De auto stond te wachten om me naar Melody te brengen. Vanavond was ons eerste afspraakje, en ik bad dat het goed zou gaan.

Na een korte stop bij de bloemist op de hoek om een zomerboekje te halen, ging ik naar haar appartement in Queens. Geen geweldige buurt, maar wat kon ik ook verwachten van een vrouw die biefstuk en martini's serveerde voor de kost?

'Hé, gast, heb je nog advies voor een man die niet veel date?' riep ik naar mijn chauffeur. Hij keek in de achteruitkijkspiegel en schudde zijn hoofd.

'Nee meneer, ik ben getrouwd. Al dertig jaar.' Hij glimlachte breed; zijn tanden waren geel gekleurd door jarenlang roken.

'Alles wat je ooit wilde, zeker?' Natuurlijk had iedereen om me heen al wél wat ik wilde hebben. Ik wilde een vrouw die onvoorwaardelijk van mij hield, en niet omdat ik rijk was. Niet omdat ik in Tribeca woonde, maar omdat ze iets in mij zag waar ze niet zonder kon.

De chauffeur grinnikte. 'Ze is geen droom die is uitgekomen als ik niet op tijd thuis ben, hoor. Ze kan een ware nachtmerrie zijn, maar ik zal je zeggen, die dertig jaar van mijn leven zijn tot nu toe fantastisch. Ze maakt het beste in me los.' Hij wees naar een foto die op zijn dashboard was geplakt. Een vrouw gekleed in een mooie, oranje sari staarde terug. Haar glimlach lichtte de voorkant van zijn auto op.

‘Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?’

‘Uitgehuwelijkt.’ Hij zei het alsof het een alledaagse gebeurtenis was, en in sommige culturen was het dat ook.

‘Serieus? En dertig jaar later ben je nog steeds aan het grijnzen als je over haar praat. Goed van je.’ Ik kon me niet voorstellen dat iemand anders mijn vrouw voor me zou uitkiezen.

‘Laat me je iets vertellen,’ zei hij met zijn zware accent. ‘Je kunt alles laten werken. Respect is de sleutel. Het moet in gelijke mate gegeven en ontvangen worden. Een relatie zonder respect is niets. Onthoud dat.’

Hij praatte tegen me alsof hij de Indiase versie van Dr. Phil was, en ik luisterde omdat deze man iets prachtigs had en erin was geslaagd het dertig jaar lang vast te houden. Toen de auto bij het adres dat ik hem gegeven had tot stilstand kwam, keek ik omhoog naar de verloederde bruine stenen van het gebouw en probeerde ik mezelf eraan te herinneren dat ik niet moest oordelen. Ik was tenslotte ook niet wie ik leek te zijn; ik was meer dan mijn mooie pak en mijn geld, en Melody zou zeker meer zijn dan het huis waarin ze woonde.

De chauffeur deed zijn noodverlichting aan en wachtte terwijl ik naar buiten stapte en naar de deur liep. Ik belde aan bij nummer drie en haar

stem kwam door de speaker.

‘Hallo! Ik kom er zo aan, Paul.’

‘Ik kan zelf naar boven komen?’

Er was even een stilte. ‘Nee, ik kom naar beneden.’

En dus wachtte ik tot ze aan de deur verscheen. Haar blonde krullen dansten toen ze naar me toe liep. Er zat een zeker enthousiasme in haar tred dat me deed glimlachen. Ze was opgewonden om bij me te zijn, en dat gaf me een warm gevoel vanbinnen. Wanneer was de laatste keer dat ik een afspraakje had dat me geen driehonderdvijftig dollar per uur kostte?

‘Hé, Paul. Leuk om je te zien.’ Ze ging op haar tenen staan en gaf me een korte zoen op mijn wang.

‘Ja, vind ik ook.’ Ik stond onhandig met het boeket in mijn hand te hannesen. Ze was zo schattig. Ik zou gokken dat ze eind twintig of begin dertig was, ik wist het niet zeker, maar het leven had de blijdschap nog niet uit haar ziel gezogen en daar was ik dankbaar voor. ‘Deze zijn voor jou. De auto staat trouwens op ons te wachten.’

Ze nam de bloemen van me aan en bracht ze naar haar neus om eraan te ruiken. ‘Dank je wel.’ Ze sloot haar ogen alsof ze een stukje van de hemel inademde. ‘Waar gaan we heen?’ Het enthousiasme bubbelde van haar af alsof ze een